

Той тръгна умислен към училището. По пътя лицето му светна от радост. Чу звънецът да бие. Затича. Когато стигна, децата вече се редяха на двора за влизане. Спас разбута другарите си. Спря запъхтян пред учителската стая. Почука и влезе.

След малко учителите излязоха. Учениците от цялото училище бяха наредени. Когато децата утихнаха, главният учител каза:

— Драги ученици, приближава празникът на великия Христо Ботйов, патрон на нашето училище. Ние трябва тържествено да почетем паметта на този чуден поет, бунтовник и приятел на робите. Но как ще празнуваме в нашия разграден, нечист, изостанал двор?

— Да го почистим! — гръмнаха десетки гласове.

— Да, — засмя се учителят. — Днес вашият другар Спас Иванов предложи да обявим надпреварване на учениците от училище „свети Кирил и Методий“. Дворът им също е разграден, пуст, потънал в камъни и бурени като нашия. Идва празникът и на тяхното училище. Да видим дали ние или те ще покажат по-вече усърдие. Приемате ли?

— Приемаме! Да ги извикаме на съревнувание! — викнаха децата.

— Ех, как ще ги бием по работа! — писна малкият Митко като плю на ръцете си.

— Добре, — продължи учителят след като шумът поутихна. — Аз ще поискам греди и дъски от общината. Ще поискам и общински майстор. Той и училищният слуга ще извършат тежката работа по направата на оградата, а вие ще помагате. Ще съобщим и на учениците от училището „свети Кирил и Методий“, че ги извикваме за съревнование. Да видим кой ще се отличи.

— Ура-а-а! Ура! Ще работим! — викаха един през други децата и размахаха ръчички из въздуха...

Съревнованието беше прието от учениците при училището „свети Кирил и Методий“. И тук и там децата се заловиха за работа. Всеки ден след часовете те оставаха в училище. Запретнаха се мъжки да оградят дворовтее си, да ги прекопаят и засеят. Майсторът и